

казалъ и призналъ, че дълбокомисленитѣ слова на мжд-реца се оправдали.

А въ това време кладата започнала да се разгаря. Киръ се размислилъ, и сърдцето му се смилило. Станало му ясно, че и самъ той е смъртенъ човѣкъ, че неговиятъ пленникъ допреди нѣколко дни билъ сжщо могщъ и щастливъ владѣтель. Той разбралъ, че всичко е нетрайно на земята, и че щастието бързо изневѣрва. Промѣнилъ намѣрението си и заповѣдалъ незабавно да изгасятъ огъня.

Освободениятъ Крезъ падналъ на колѣне, вдигналъ очи къмъ небето, за да благодари на своя богъ, а устата му продължавала да мълви:

— О, Солонъ!... Солонъ!... Солонъ!...

П. Продановъ

